

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobkyně: **H. S.**, státní příslušností Arménská republika, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 1417/25, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2014, č.j. MV-152426-5/SO-2014,

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž byl v souladu s § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „s.ř.“), změněn výrok rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 7. 9. 2014, č.j. OAM-58691-18/DP-2011, tak, že žalobkyni se povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území neuděluje podle § 42a odst. 1 písm. a) s odkazem na § 42a odst. 7 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, neboť cizinka nesplňuje podmínku k udělení povolení k pobytu stanovenou tímto zákonem.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí zrekapituloval dosavadní průběh řízení a odvolací argumentaci žalobkyně a uvedl, že ze spisového materiálu vyplývá, že žalobkyni bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem společného soužití rodiny na území s platností od 26. 10. 2010 do 3. 10. 2011, přičemž nositelem oprávnění ke sloučení rodiny je manžel žalobkyně; žalobkyně dne 8. 8. 2011 podala žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za totožným účelem, tedy žádost podle § 42 odst. 1, resp. § 42a odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. Podle žalovaného s ohledem na požadovaný účel povolení k dlouhodobému pobytu správní orgán prvního stupně zcela v souladu s § 64 odst. 1 písm. c) s.ř. přerušil správní řízení do doby pravomocného rozhodnutí ve věci řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky manžela žalobkyně, pana K. H. Řízení o jeho žádosti vedené pod č.j. OAM-46572/DP-2012 bylo pravomocně ukončeno dne 11. 12. 2012, a to usnesením o zastavení řízení; na základě toho, že nebylo pravomocně prodlouženo povolení k pobytu nositeli oprávnění, tedy manželu žalobkyně, správní orgán prvního stupně zamítl její žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny.

Žalovaný dal za pravdu žalobkyni ve smyslu její námitky týkající se nevhodného postupu správního orgánu prvního stupně, neboť výrok rozhodnutí odkazující na § 46 odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. neodpovídá skutečnému stavu a okolnostem její žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Z toho důvodu žalovaný přistoupil ke změně výroku rozhodnutí, neboť po prověření postupu správního orgánu prvního stupně zjistil, že nositeli oprávnění ke sloučení rodiny, tedy manželu žalobkyně, nebylo pravomocně prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu, což ostatně uvedl i správní orgán prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí; podle žalovaného z uvedeného vyplývá, že žalobkyně přestala splňovat základní podmínku pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, neboť § 42a odst. 1 písm. a) jasně vymezuje oprávnění podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu cizinci, který je manželem cizince s povoleným pobytem; tuto podmínku žalobkyně v době podání předmětné žádosti splňovala, nicméně pro vyhovění žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny je nezbytné naplnění této podmínky po celou dobu řízení i následně, což ostatně přímo předpokládá § 42a odst. 7 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb.

Podle žalovaného správnímu orgánu nepřísluší vést jakékoliv další úvahy posuzující meritum žádosti, neboť zákon č. 326/1999 Sb. jasně stanoví podmínky pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jejichž nesplnění nedává správnímu orgánu žádný prostor k úvahám, ale vede k rozhodnutí o zamítnutí takové žádosti; podle žalovaného zákon č. 326/1999 Sb. vymezuje v některých ustanoveních nutnost posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí správního orgánu do soukromého a rodinného života cizinců, nikoliv však *a priori* ve všech případech; již zákonodárce vymezil podmínky, jejichž splnění je nezbytné pro vyhovění jednotlivým žádostem o vydání pobytového oprávnění, a správní orgán tudíž nemá možnost při jejich nesplnění takovým žádostem vyhovět i s ohledem na § 2 odst. 4 s.ř. Nad rámec tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že se správní orgán prvního stupně navzdory námitkám žalobkyně vypořádal s otázkou přiměřenosti dopadu svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně zcela dostatečně, když uvedl, že manžel žalobkyně již na území České republiky nepobývá, jejich nejmladšímu synovi byla rovněž zamítnuta žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny a dva další synové jsou již zletilí, ekonomicky aktivní a starší z nich již má vytvořenou vlastní rodinu; ani žalobkyně

sama v odvolání neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, které by vypovídaly o nepřiměřeném zásahu do jejích rodinných či soukromých záležitostí, nýbrž se uchýlovala pouze k obecným tvrzením a teoretizujícím závěrům. Žalovaný dále nesouhlasil s žalobkyní, podle níž správní orgán je povinen buďto vyslechnout účastníka řízení nebo jej vyzvat, ať se vyjádří k problematice faktorů uvedených v § 174a zákona č. 326/1999 Sb. Podle žalovaného ze spisového materiálu a z informačního systému cizinců je patrné, že žalobkyně nesplňuje nezbytnou podmínku pro vyhovění její žádosti podle § 42a odst. 7 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., tudíž by jakékoliv další skutečnosti nemohly vést k přehodnocení závěru, který učinil správní orgán prvního stupně, neboť zákon č. 326/1999 Sb. tuto možnost nepřipouští.

Žalobkyně v žalobě namítala, že ani jedno z ustanovení, které zvolil pro svůj postup žalovaný (§ 42a odst. 1 písm. a/ a § 42a odst. 7 písm. a/ zákona č. 326/1999 Sb.), není ustanovením upravujícím způsob posouzení žádosti. Podle žalobkyně pokud v dané věci správní orgán projednává situaci, kdy „nositel“ pobytového oprávnění, na kterého se žalobkyně „slučuje“, nemá oprávnění k pobytu, a tudíž nelze, aby od jeho pobytového statusu odvozovala vlastní pobyt sama žalobkyně, a zároveň z argumentace žalovaného vyplývá, že je jí v prvé řadě vytýkáno, že neplní účel požadovaného pobytu, tak je zřejmé, že nelze popsanou situaci vyřešit posouzením žádosti s odkazem na neexistující ustanovení pro posouzení žádosti, neboť ani § 42a odst. 1 písm. a), ani § 42a odst. 7 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. nejsou institutem pro zamítnutí žádosti či zastavení řízení. Podle žalobkyně správní orgán porušil § 2 odst. 1 a odst. 2 s.ř. a postupoval dle (optikou zákona) neexistujícího postupu.

Žalobkyně dále uvedla, že ačkoliv není její povinností určovat, jaký postup by byl v souladu se zákonem, podle jejího názoru pokud by podala již od počátku nesmyslnou žádost, tj. pokud by již od počátku „nositel“ pobytového oprávnění nedisponoval pobytovým statutem, tak by žádost byla posouzena dle § 169 odst. 8 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. a řízení by bylo zastaveno; v případě žalobkyně je však situace odlišná, neboť ta v době podání žádosti disponovala legitimním nositelem pobytového oprávnění, a ke ztrátě oprávnění nositele došlo až v průběhu správního řízení; v této souvislosti se dle žalobkyně doslova nabízí postup dle § 66 odst. 1 písm. g) s.ř., neboť (po legitimním podání žádosti) se žádost stala zjevně bezpředmětnou, poněvadž neexistuje-li zákonem předpokládaný nositel pobytového oprávnění, tak se na jeho osobu nemůže jeho rodinný příslušník slučovat.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě setrval na závěrech obsažených v žalobou napadeném rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

Správní spis pak především obsahuje pro danou věc tyto podstatné dokumenty: žádost žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu ze dne 4. 8. 2011, usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky o přerušení řízení ze dne 7. 11. 2012, č.j. OAM-58691-8/DP-2011, vyrozumění Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky o pokračování v řízení ze dne 17. 6. 2014, č.j. OAM-58691-14/DP-2011, výzva Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 17. 6. 2014, č.j. OAM-58691-15/DP-2011, rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 7. 9. 2014, č.j. OAM-58691-18/DP-2011, odvolání žalobkyně ze dne 25. 9. 2014 a doplnění odvolání žalobkyně ze dne

24. 10. 2014, žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2014, č.j. MV-152426-5/SO-2014.

Soud ze správního spisu zjistil, že žalobkyně podala správnímu orgánu prvního stupně svoji žádost ze dne 4. 8. 2011 (doručena dne 8. 8. 2011) o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Usnesením správního orgánu prvního stupně ze dne 7. 11. 2012 bylo správní řízení přerušeno do doby pravomocného rozhodnutí ve věci řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky manžela žalobkyně pana K. H.; podle správního orgánu prvního stupně má rozhodnutí ve správním řízení ve věci manžela žalobkyně bezprostřední vliv na rozhodnutí ve správním řízení o povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně; po pravomocném ukončení správního řízení ve věci žádosti o prodloužení doby platnosti k dlouhodobému pobytu manžela žalobkyně bude pokračováno a rozhodnuto o žádosti žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Poté, co správní orgán přípisem ze dne 17. 6. 2014 vyrozuměl žalobkyni o pokračování v řízení a téhož dne ji vyzval k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, dne 7. 9. 2014 vydal rozhodnutí č.j. OAM-58691-18/DP-2011, jímž žádost zamítl a povolení k dlouhodobému pobytu dle § 46 odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. neudělil, neboť po vyhodnocení předložených dokladů se nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území. Správní orgán prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že manžel žalobkyně pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě s platností na dobu do 3. 8. 2012; dne 31. 7. 2012 podal manžel žalobkyně žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území za účelem podnikání – účast v právnické osobě; řízení o této žádosti bylo zastaveno dne 16. 11. 2012 s nabytím právní moci dne 11. 12. 2012, přičemž žádná další žádost manžela žalobkyně již nebyla podána a jeho pobyt na území ČR byl ukončen; protože správní orgán žádost posuzuje dle skutkového stavu v době rozhodování, nelze než konstatovat, že na základě doložených údajů se nepodařilo ověřit údaje uváděné žalobkyní, tedy konkrétně údaj o tom, že žalobkyně je členem rodiny, resp. manželkou cizince s povoleným pobytem. Správní orgán prvního stupně se dále zabýval otázkou, zda důsledky jeho rozhodnutí budou přiměřené ve smyslu § 174a zákona č. 326/1999 Sb.; v této souvislosti bylo z cizineckého informačního systému zjištěno, že pobyt manžela žalobkyně byl ke dni 11. 12. 2012 ukončen; dle cizineckého informačního systému pobývá na území ČR syn žalobkyně, pan K. K. a pan K. M. oba na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě. Ačkoliv synové žijí společně s žalobkyní, jsou již zletilí, ekonomicky aktivní a starší syn má již vytvořenou vlastní rodinu; vzhledem k tomu, že správní orgán rozhodl rovněž i o nevydání povolení k dlouhodobému pobytu syna žalobkyně, pana K. T. nebudou mezi těmito dotčeny rodinné vazby, neboť budou muset území ČR opustit současně. Správní orgán prvního stupně tak učinil závěr, že rozhodnutí není nepřiměřené ve vztahu k důvodu zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, resp. že nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého ani rodinného života žalobkyně. S ohledem na uvedené správní orgán prvního stupně měl za to, že v řízení byla prokázána existence skutečností, které naplňují důvod pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu ve smyslu § 46 odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb.

Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobkyně podala odvolání, v jehož doplnění namítala především nesprávnost postupu dle § 46 odst. 3, resp. § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., tvrzené pochybení správního orgánu prvního stupně, který měl dle žalobkyně ověřit informaci, že se žalobkyně nemá na koho „slučovat“, a rovněž porušení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., neboť úvaha týkající se přiměřenosti rozhodnutí provedená správním orgánem prvního stupně dle žalobkyně neodpovídala požadavkům a rozsahu tohoto ustanovení.

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 11. 2014, č.j. MV-152426-5/SO-2014, bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně změněno tak, že žalobkyni se povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území neuděluje podle § 42a odst. 1 písm. a) s odkazem na § 42a odst. 7 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., neboť cizinka nesplňuje podmínku k udělení povolení k pobytu stanovenou tímto zákonem (rekapitulaci žalobou napadeného rozhodnutí viz výše).

Účastníci řízení k výzvě soudu v zákonem stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání. Soud proto v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s.ř.s.“), měl za to, že účastníci řízení s takovým projednáním věci souhlasí. Soud tak o věci samé rozhodl bez jednání.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 42a odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. ve znění účinném ke dni 8. 8. 2011 (datum doručení žádosti žalobkyně správnímu orgánu prvního stupně) žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území je oprávněn podat cizinec, který je manželem cizince s povoleným pobytem.

Podle § 42 a odst. 7 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. ve znění účinném ke dni 8. 8. 2011 povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny se cizinci udělí, jestliže cizinec, se kterým má být umožněno společné soužití rodiny, je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k trvalému pobytu a pobývá na území po dobu nejméně 15 měsíců; jde-li o sloučení manželů, současně musí každý z nich dosáhnout věku 20 let.

Jak vyplývá z žalobou napadeného rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně, žalobkyně v době podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu splňovala podmínku stanovenou v § 42a odst. 1 písm. a) a v § 42a odst. 7 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., neboť její manžel v té době pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě s platností na dobu do 3. 8. 2012; dne 31. 7. 2012 pak manžel žalobkyně podal žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území za účelem podnikání – účast v právnické osobě. Řízení o této žádosti bylo zastaveno dne 16. 11. 2012 s nabytím právní

moci dne 11. 12. 2012, přičemž žádná další žádost manžela žalobkyně již nebyla podána a jeho pobyt na území ČR byl ukončen.

V době vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i žalovaného tedy již žalobkyně nesplňovala podmínku dle § 42a odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o čemž mezi účastníky ostatně nebylo sporu, když žalobkyně tuto skutečnost v žalobě připustila. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, pro rozhodování správního orgánu v prvním stupni je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, nikoliv v době zahájení řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2011, č.j. 1 As 24/2011-79, či ze dne 3. 3. 2016, č.j. 7 Azs 322/2015-43). Správní orgány proto nepochybily, přihlédly-li ke skutečnosti, jež nastala v průběhu správního řízení, a sice, že manžel žalobkyně pozbyl pobytové oprávnění.

Namítala-li žalobkyně v žalobě, že žalovaný pochybil, když řízení o žádosti žalobkyně nezastavil pro bezpředmětnost žádosti dle § 66 odst. 1 písm. g) s.ř., soud k tomu uvádí, že tato žalobní námitka nemůže obstát. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2010, č.j. 5 As 62/2009-68, publ. pod č. 2176/2011 Sb. NSS:

„Nejvyšší správní soud se však shoduje se stěžovatelem v tom ohledu, že rozvodem jeho manželství se jeho žádost o povolení k trvalému pobytu pro rodinného příslušníka občana EU nestala zjevně bezpředmětnou ve smyslu § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu a tudíž nebyl dán ani důvod k postupu v odvolacím řízení podle § 90 odst. 4 správního řádu.

K zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu se již Městský soud v Praze vyjádřil v jiném svém rozhodnutí, a to v rozsudku ze dne 30. 3. 2009, č. j. 10 Ca 15/2009 - 49, v němž rovněž v souvislosti s žádostí o povolení k pobytu (byť přechodnému) rodinného příslušníka občana EU městský soud konstatoval: "Soud dále přisvědčuje žalobkyni v tom, že správní orgány aplikovaly ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, aniž pro to byl v daném případě důvod. Výraz "žádost se stala zjevně bezpředmětnou" znamená, že toto ustanovení dopadá pouze na případy, kdy v průběhu řízení o žádosti dojde k takové změně skutkových nebo právních okolností, že žádost, která v době jejího podání nebyla bezpředmětná, se bezpředmětnou stane. "Bezpředmětnost" je nutno vnímat jako stav, kdy jakýmkoli rozhodnutím o žádosti, ať už kladným nebo záporným, nedojde k žádné změně v právním postavení žalobkyně. V tomto případě by se mohlo jednat např. o situaci, kdy by se žalobkyně stala státní občankou České republiky, protože v takovém případě by mohla již na základě tohoto faktu na území ČR pobývat, ať už by správní orgány o její žádosti o povolení k přechodnému pobytu rozhodly jakkoli. ... (I) kdyby skutečně bylo v průběhu řízení zjištěno, že dcera žalobkyně pozbyla oprávnění pobývat na území ČR (např. proto, že přestala být občanem EU), nestala by se tím žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu zjevně bezpředmětnou. I za této situace by totiž byly správní orgány povinny žádost žalobkyně věcně projednat a výsledkem řízení by nejspíše bylo zamítnutí této žádosti pro nesplnění podmínek pro udělení povolení k přechodnému pobytu. Bezpředmětnost žádosti totiž nelze zaměňovat s její právní nepřípustností (§ 66 odst. 1 písm. b) správního řádu), ani s nesplněním podmínek pro vyhovění žádosti."

S touto argumentací se Nejvyšší správní soud ztotožňuje a doplňuje, že názor vyslovený městským soudem v citovaném rozhodnutí koresponduje s judikaturou Nejvyššího správního soudu k dalšímu možnému důvodu pro zastavení řízení o žádosti, kterým je městským soudem zmiňovaná zjevná právní nepřípustnost žádosti podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu....

Obdobně restriktivně je třeba posuzovat i důvod uvedený v § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, tedy situaci, kdy se žádost stane zjevně bezpředmětnou, neboť i v tomto případě správní orgán zastaví řízení, aniž by o žádosti účastníka řízení meritorně rozhodl. Nejvyšší správní soud tedy souhlasí s právním názorem vyjádřeným městským soudem v citovaném rozhodnutí sp. zn. 10 Ca 15/2009, že důvod pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu je dán tehdy, pokud v průběhu řízení o žádosti dojde k takové změně okolností, že rozhodnutí správního orgánu o žádosti již nebude mít pro žadatele význam, např. v situaci, kdy žadatel o některé z povolení k pobytu na území ČR posléze získá státní občanství ČR. Obdobně odvolací orgán podle § 90 odst. 4 ve spojení s § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu odvoláním napadené rozhodnutí zruší a řízení zastaví jen tehdy, zjistí-li po té, co mu byl předán spis k rozhodnutí o odvolání, takovou okolnost způsobující zjevnou bezpředmětnost žádosti a nedospěje-li zároveň k závěru, že jiné rozhodnutí o odvolání může mít význam pro náhradu škody nebo pro právní nástupce účastníků.

V nyní posuzované věci tedy zákonné podmínky pro rozhodnutí podle § 90 odst. 4 ve spojení s § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu dány nebyly, neboť nelze říci, že by po rozvodu manželství stěžovatele rozhodnutí ve věci jeho žádosti o udělení trvalého pobytu pro něho ztratilo na významu, že by se tedy jeho žádost stala zjevně bezpředmětnou.“

Soud se se shora citovanými závěry Nejvyššího správního soudu plně ztotožňuje a nevidí důvodu, proč se od nich v posuzované věci odchýlit. Ani v daném případě nepřipadá v úvahu bezpředmětnost žádosti žalobkyně, neboť bezpředmětnost žádosti nelze ztotožňovat s nesplněním podmínek pro vyhovění žádosti. Správní orgány proto v projednávané věci nepochybily, když po učiněném zjištění o ztrátě pobytového oprávnění manžela žalobkyně nerozhodly o zastavení řízení ve smyslu § 66 odst. 1 písm. g) s.ř. Tato žalobní námitka proto není důvodná.

Žalobkyně dále namítla, že k zamítnutí žádosti došlo dle (optikou zákona) neexistujícího postupu, jelikož ani § 42a odst. 1 písm. a), ani § 42a odst. 7 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. dle žalobce nejsou instituty pro zamítnutí žádosti.

Soud k tomu uvádí, že je pravdou, že v § 42a (ani v jiném ustanovení) zákona č. 326/1999 Sb. ve znění účinném v rozhodném období nebyl výslovně upraven postup zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území. Jak je však uvedeno v nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97, č. 30/1998 Sb., „[j]azykový výklad představuje pouze prvotní přiblížení se k aplikované právní normě. Je pouze východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu (k čemuž slouží i řada dalších postupů, jako logický a systematický výklad, výklad e ratione legis atd.). Mechanická aplikace abstrahující, resp. neuvědomující si, a to buď úmyslně nebo v důsledku nevzdělanosti, smysl a účel právní normy, činí z práva nástroj odcizení a absurdity.... I v českém právu takto platí a je běžně aplikována řada obecných právních principů, které nejsou výslovně obsaženy v právních předpisech. Příkladem je právní princip, dle něhož neznalost práva neomlouvá, nebo princip nepřípustnosti retroaktivity, a to nejenom pro odvětví práva trestního. Jiným příkladem jsou výkladová pravidla a contrario, a minore ad maius, a maiore ad minus, reductio ad absurdum apod.“

V § 42a odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb. ve znění účinném v rozhodném období byly uvedeny důvody pro vyhovění žádosti. Prostým výkladem a contrario (toto výkladové

pravidlo je běžně uznáváno i v judikatuře Ústavního soudu, jak vyplývá z jeho shora citovaného nálezu) lze dojít k závěru, že nejsou-li tyto podmínky splněny, žádost má být zamítnuta. Jiný výklad by ostatně ani nedával smysl, neboť v případě, že by správní orgán prvního stupně nebo žalovaný nemohl žádost žalobkyně zamítnout, jak namítala žalobkyně, ani by řízení o ní nemohl zastavit dle § 66 odst. 1 písm. g) s.ř. (jak vyplývá ze shora citované judikatury Nejvyššího správního soudu; v úvahu by pak zjevně nepřipadaly ani jiné podmínky pro zastavení řízení uvedené v § 66 odst. 1 s.ř.), by pak o žádosti *de facto* nemohl rozhodnout žádným způsobem. Takový postup by však rovněž nemohl obstát, neboť tím by došlo k porušení povinnosti správního orgánu rozhodnout o podané žádosti, jak mu ukládá zákon, a to ve lhůtě stanovené v § 71 s.ř. Z uvedených důvodů soud neshledl názor žalobkyně o porušení zákona (kromě § 66 odst. 1 písm. g) s.ř. žalobkyně namítala porušení i § 2 odst. 1 a odst. 2 s.ř.).

Soud dodává, že i kdyby nebylo namíste použití shora uvedeného výkladu *a contrario*, v úvahu by připadala aplikace jiných interpretačních metod, kupříkladu *analogie legis*, tedy situace, kdy se na skutkovou podstatu zákonem neřešenou aplikuje právní norma, která je obsažena ve stejném zákoně a která upravuje skutkovou podstatu nejpodobnější (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2011, č.j. 9 As 47/2011-105). Takovou „nejpodobnější skutkovou podstatu“ by mohl představovat § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb. ve znění účinném ke dni 8. 8. 2011, podle něhož ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68. Zamítnutí žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území a zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu jsou instituty, jež jsou si z hlediska práva velmi podobné. Analogicky by proto v takovém případě bylo možno aplikovat § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb. a zamítnout žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území z toho důvodu, že nebyly splněny podmínky dle § 42a odst. 7 písm. a) cit. zákona. Z uvedených důvodů soud neshledal důvodnou námitku žalobkyně o tom, že žalovaný a správní orgán prvního stupně měli postupovat dle (optikou zákona) neexistujícího postupu.

Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. prosince 2017

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
J. V.